

Arrest

nr. 206 619 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2018, met kennisgeving op 22 maart 2018, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: B., F.Z. (...)”*

geboortedatum: (...).1988
geboorteplaats: tanger
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven jn toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,' het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visum verklaring dat of die m zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der-Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van-de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 21/06/2017 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij het gezin B. (...) verblijft haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens meent dat er sprake is van machtsmisbruik.

Het middel luidt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel. evenredigheidsbeginsel. redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

7.2.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De heer/mevrouw:

Naam en voornaam: B., F.Z. (...)

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: tanger

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, [...] binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen:

(x) de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)

U

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 21/06/2017 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij het gezin B. (...) verblijft haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf."

a)

Artikel 7 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

De verzoekster dient volgens de bestreden beslissing uitgewezen te worden terwijl zij samenleeft met haar partner en de documenten in gereedheid aan het brengen is om te huwen.

Uit de foto's toegevoegd aan huidig verzoekschrift blijkt dat het weldegelijk gaat om een duurzame en oprechte relatie (zie stuk 5).

Op 17/02/2018 vond er een verlovingsfeest plaats waarop ook beide families aanwezig waren (zie stuk 6).

Op 10/03/2018 vond er naar Islamitische traditie een religieuze ceremonie plaats.

De verzoekster en haar partner doen het nodige om de documenten voor volledige huwelijksaangifte te verzamelen na aanvankelijke onvolledige informatie van de gemeente en onder het mom van een huwelijksaangifte de uitgereikte bestreden beslissing, bijlage 13 (zie stuk

1).

b)

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Uit het artikel 74/14 §1 lid 2 Vw bepaalt dat:

"voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Ook de bovenstaande bepaling doet geen afbreuk aan de principiële termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft wel een discretionaire bevoegdheid om de termijn van dertig dagen te verminderen naar minimaal zeven dagen.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert echter wel een motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt er een termijn van zeven dagen toegekend zonder enige motivatie.

Terwijl de termijn in principe 30 dagen moet bedragen.

De verzoekster heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de motiveringsplicht is hier duidelijk aan de orde.

7.3.

Evenwel blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

a) De verzoekster heeft een duurzame liefdesrelatie met haar partner dhr. E.B. (...) (zie stuk 5).

b) De verzoekster en de heer B. (...) zijn verloofd op datum van 17/02/2018 in het bijzijn van hun familie (zie stuk 6).

c) De verzoekster en haar partner hadden de intentie om een huwelijksaangifte te doen maar door gebrekkige informatie van de gemeente werd enkel het paspoort van de verzoekster naar de DVZ doorgestuurd. Na de afgifte van de bestreden beslissing kregen de verzoekster en haar partner alsnog informatie over de documenten vereist om een huwelijksaangifte te doen. Ze wachten dan ook de vereiste documenten van de Marokkaanse ambassade.

d) De verzoekster verblijft op hetzelfde adres als de heer B. (...). Dat de verzoekster niet officieel op het adres ingeschreven kan worden, is evident te wijten aan haar administratieve situatie. Niet aan het ontbreken van een gezinsleven.

e) De verzoekster is op 17/02/2018 verloofd en op 10/03/2018 religieus gehuwd met de heer B. (...). Dit gegeven staat dan ook volledig los van de bestreden beslissing, omdat verzoekster slecht kennis heeft genomen van de bestreden beslissing op 22/03/2018.

7.4.

Zoals reeds aangehaald moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

-7.4.1.

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch dit betreft een zeer summiere motivering.

Er staat enkel vermeld :

„volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 21/06/2017 (datum van binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij gezin B. (...) verblijft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf."

-7.4.2.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer stereotiep motiveert zonder in te gaan op de daadwerkelijke concrete omstandigheden die gekend zijn en die vervat zitten in het administratief dossier.

De beslissing stelt dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en de samenwoning met de heer B. (...) en de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geen automatisch recht op verblijf geeft.

Uit het bovenstaande kan afgeleid worden dat er in sommige gevallen een recht op verblijf kan zijn dat evenwel niet automatisch is.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom het gezinsleven van de verzoekster niet in aanmerking genomen kan worden. Er wordt verder niet gemotiveerd over de aard van het gezinsleven.

-7.4.3.

De persoonlijke situatie toont aan dat de verzoekster wel degelijk een werkelijk gezinsleven en familiaal leven heeft.

Dit kan niet ernstig ontkend worden, doch dit werd in de bestreden beslissing aan de hand van de stereotiepe motivering niet daadwerkelijk betrokken.

De verzoekster kan immers diverse elementen inroepen die aantonen dat zij wel degelijk beroep mag doen op het artikel 8 E.V.R.M., de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Effectief :

a) De verzoekster heeft een duurzame liefdesrelatie met haar partner dhr. E.B. (...) (zie stuk 5).

b) De verzoekster en de heer B(...) zijn verloofd op datum van 17/02/2018 in het bijzijn van hun familie (zie stuk 6).

c) De verzoekster en haar partner hadden de intentie om een huwelijksaangifte te doen maar door gebrekkige informatie van de gemeente werd enkel het paspoort van de verzoekster naar de DVZ doorgestuurd. Na de afgifte van de bestreden beslissing kregen de verzoekster en haar partner alsnog informatie over de documenten vereist om een huwelijksaangifte te doen. Ze wachtten dan ook de vereiste documenten van de Marokkaanse ambassade.

d) De verzoekster verblijft op hetzelfde adres als de heer B. (...). Dat de verzoekster niet officieel op het adres ingeschreven kan worden, is evident te wijten aan haar administratieve situatie. Niet aan het ontbreken van een gezinsleven.

e) De verzoekster is op 17/02/2018 verloofd en op 10/03/2018 religieus gehuwd met de heer B. (...). Dit gegeven staat dan ook volledig los van de bestreden beslissing, omdat verzoekster slecht kennis heeft genomen van de bestreden beslissing op 22/03/2018.

7.5.

In de verwijderingsbeslissing - bijlage 13 - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er is in concreto geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

7.6.

Het kan niet ernstig ontkend worden dat er in casu daadwerkelijk humanitaire omstandigheden aanwezig zijn, die de verzoekster toelaten beroep te doen op het artikel 8 E.V.R.M.

a) De verzoekster heeft een duurzame liefdesrelatie met haar partner dhr. E.B. (...) (zie stuk 5).

b) De verzoekster en de heer B. (...) zijn verloofd op datum van 17/02/2018 in het bijzijn van hun familie (zie stuk 6).

c) De verzoekster en haar partner hadden de intentie om een huwelijksaangifte te doen maar door gebrekkige informatie van de gemeente werd enkel het paspoort van de verzoekster naar de DVZ doorgestuurd. Na de afgifte van de bestreden beslissing kregen de verzoekster en haar partner alsnog informatie over de documenten vereist om een huwelijksaangifte te doen. Ze wachtten dan ook de vereiste documenten van de Marokkaanse ambassade.

d) De verzoekster verblijft op hetzelfde adres als de heer B. (...). Dat de verzoekster niet officieel op het adres ingeschreven kan worden, is evident te wijten aan haar administratieve situatie. Niet aan het ontbreken van een gezinsleven.

e) De verzoekster is op 17/02/2018 verloofd en op 10/03/2018 religieus gehuwd met de heer B. (...). Dit gegeven staat dan ook volledig los van de bestreden beslissing, omdat verzoekster slecht kennis heeft genomen van de bestreden beslissing op 22/03/2018.

7.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoekster te dwingen het land te verlaten.

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Het gezin wordt gevormd door verzoekster, haar partner.

Hierboven is reeds geschetst dat verzoekster en haar partner wel degelijk een gezinscel vormen.

Daarenboven bereiden verzoekster en haar partner een huwelijksaangifte voor, na verkeerde informatie van de gemeente en een afgifte van de bestreden beslissing.

De verzoekster en haar partner zijn dan ook religieus gehuwd en hun families hebben elkaar ontmoet.

De gezinscel van verzoekster dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing stelt niets omtrent het artikel 8 E.V.R.M.

Dit is niet ernstig gezien de talloze elementen die uit het administratief dossier naar voren komen : verklaring wettelijke samenwoning, de aanwezigheid van een kind, het feit dat de verzoekster HIV heeft,

...

Het is evident dat de huidige situatie voor de verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verzoekster kan de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

a)

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Zoals reeds geduid leeft de verzoekster samen met haar partner, zijn ze religieus gehuwd en zijn een huwelijksaangifte aan het voorbereiden.

De relatie en het gezinsleven zijn beschermenswaardig en dienen evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M..

b)

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent niet dat er een gezinsleven is doch motiveert hier niet omtrent.

c)

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoekster heeft reeds meermaals kunnen duiden dat zij een effectieve relatie heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan.

Het kerngezin van de verzoekster wordt effectief gevormd door haarzelf en haar partner.

Door het terugsturen van de verzoekster, wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

7.8.

BESLUIT

Er wordt niet gemotiveerd waarom de termijn van het bevel dat in principe dertig dagen bedraagt, wordt verminderd naar zeven dagen.

Schendingen van de artikelen 8 E.V.R.M en 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt. Er zijn zelfs bepaalde elementen niet betrokken in de bestreden beslissing.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Er werd geen rekening gehouden met het gezins- en familiaal leven. In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van

de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 9.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van het respect van de menselijke waardigheid en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en geen rekening houdt met de persoonlijke elementen van het dossier. Zij verwijst hierbij naar de duurzame en oprechte relatie met de Heer B. (...), met wie zij in het huwelijk wenst te treden. Zij stelt recht te hebben op een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. Er zou verder geen rekening gehouden zijn met haar gezondheidstoestand en haar gezinsleven. Zij stelt op hetzelfde adres als de Heer B. (...) te verblijven. Er zou niets gemotiveerd zijn omtrent verzoeksters gezinsleven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist langer in het rijk te verblijven dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Waar verzoekster kritiek uit op het gegeven dat haar slechts een termijn van zeven dagen werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat zij geen actueel belang heeft bij haar kritiek aangezien de maximumtermijn van dertig dagen die kan worden toegestaan voor vrijwillig

vertrek op heden reeds ruimschoots is verstreken. Verzoekster werd gedurende deze periode van dertig dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat haar slechts zeven dagen voor vrijwillig vertrek werden toegestaan.

Waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening zou houden met haar gezinsleven, gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat er in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt dat het feit dat zij bij het gezin B. (...) verblijft haar niet automatisch recht geeft op verblijf net zoals haar intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen.

Zij gaat er verder met haar betoog aan voorbij dat het "gezinsleven" met de Heer B. (...) werd opgebouwd in illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoekster aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801). Het begrip "gezinsleven" in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan de betrokkene enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft immers illegaal in het land.

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokranic c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Waar zij verder stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, toont zij niet aan een kind in België te hebben, noch een gezondheidsprobleem.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt, bij gebreke aan het bijbrengen van een begin van bewijs, niet aangetoond.

Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen met welke elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de

inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het volgende aangegeven:

“de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visum verklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art6, eerste lid, van de wet)”

Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Verder wordt aangegeven:

“Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 21/06/2017 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij het gezin B. (...) verblijft haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”

Waar de verzoekende partij aanvoert dat geen afdoende motivering werd gegeven aangaande de verkorte termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk 7 dagen, terwijl de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid om de maximale termijn van 30 dagen te verminderen en dus afdoende dient te motiveren, blijkt niet welk actueel belang zij bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van 30 dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat niet gemotiveerd wordt aangaande de verkorte termijn van 7 dagen die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

Verder toont de verzoekende partij niet aan uit welke rechtsregel zij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven, de eventuele kinderen en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeit.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing aldus op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Aldus maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de

terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

In de mate dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schendingen worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, namelijk artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° (...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

De verzoekende partij betoogt dat er geen rekening is gehouden met de persoonlijke elementen eigen aan haar dossier, meer bepaald met haar gezinsleven met haar partner met wie zij in België samenleeft en met wie zij voornemens is te huwen. Zij wijst erop dat zij een duurzame relatie hebben en dat reeds een verloofsfeest en religieuze ceremonie plaatsvonden. Zij meent dat er niet wordt ingegaan op de concrete omstandigheden die vervat zijn in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij eraan voorbij lijkt te gaan dat de verwerende partij wel degelijk ingaat op de concrete elementen van haar dossier, nadat zij heeft vastgesteld dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij in het Rijk is vestreken. Immers wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij het gezin B. verblijft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke elementen zoals deze blijken uit het administratief dossier niet op afdoende wijze rekening zou zijn gehouden. Uit het administratief dossier blijkt immers slechts dat de verzoekende partij met een visum kort verblijf (type C)

geldig voor 30 dagen op 21 juni 2017 naar België kwam. Verder blijkt dat zij zich voor het nemen van de bestreden beslissing bij de gemeente Willebroek heeft aangeboden waar zij de intentie heeft geuit te willen huwen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er al een huwelijksaangifte is gebeurd, laat staan dat de verzoekende partij zou zijn getrouwd. Overigens geeft zij zelf toe in haar verzoekschrift dat zij met haar partner de intentie had een huwelijksaangifte te doen maar dat dit nog niet is gebeurd, volgens de verzoekende partij omwille van gebrekkige informatie van de gemeente, hetgeen niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, noch legt zij hiervan zelf bewijs voor. Ter terechtzitting op 19 juni 2018 geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat de huwelijksaangifte gebeurde op 7 juni 2018. Dit is na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij hier hoe dan ook geen rekening mee kon houden. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt *“De beslissing stelt niets omtrent het artikel 8 E.V.R.M. Dit is niet ernstig gezien de talloze elementen die uit het administratief dossier naar voren komen: verklaring wettelijke samenwoning, de aanwezigheid van een kind, het feit dat de verzoekster HIV heeft, ...”* dient de Raad vast te stellen dat deze elementen allerm minst blijken uit het administratief dossier. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben met een kind, waarvan overigens in het kader van het verzoekschrift verder geen melding of bewijs van bestaan wordt (over)gemaakt zodat de vraag rijst of er wel sprake is van een kind, of met haar gezondheidstoestand, nu deze elementen geenszins aan de verwerende partij ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Ook waar de verzoekende partij stelt dat zij HIV heeft, blijkt dit nergens uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, net als het bestaan van een kind zoals reeds opgemerkt.

Waar de verzoekende partij aan haar verzoekschrift foto's toevoegt om aan te tonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, wijst de Raad erop dat zij de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing verwijt geen rekening te hebben gehouden met deze stukken. Evenwel blijkt dat de verwerende partij er niet van in kennis was gesteld voor het nemen van deze beslissing. De Raad kan in het kader van zijn annulatiebevoegdheid geenszins zelf een herbeoordeling maken en deze foto's betrekken. Waar de verzoekende partij erop wijst dat er op 10 maart 2018 een religieuze ceremonie zou hebben plaatsgevonden, dient te worden opgemerkt dat dit dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er evenmin rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder laat het betoog van de verzoekende partij niet toe te begrijpen waarom zij meent dat de verwerende partij zich verbergt achter een gebonden bevoegdheid, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met alle elementen van het dossier rekening werd gehouden alvorens aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij wachten op de vereiste documenten van de Marokkaanse ambassade om een huwelijksaangifte te doen, merkt de Raad op dat niets de verzoekende partij belet om – eens zij de nodige documenten heeft verkregen – een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diensten in Marokko zodat zij op legale wijze naar België zou kunnen komen om haar partner of echtgenoot te vervoegen. Ter terechtzitting gaf de advocaat van de verzoekende partij bovendien te kennen dat de huwelijksaangifte intussen, op 7 juni 2018, zou zijn gebeurd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat. In deze stand van het geding is er dan ook geen sprake van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar partner, wijst de Raad op het volgende.

In een situatie van eerste toelating moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het gezinsleven, weliswaar zonder vermelding van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel is overgegaan tot een belangenafweging rekening houdend met het gezinsleven van de verzoekende partij, nu zij motiveerde *“Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij het gezin B. verblijft haar niet automatisch recht op verblijf. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.”* Hieruit blijkt overigens niet dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner betwist. De verwerende partij oordeelde echter dat het verblijf bij het gezin B., waartoe de partner van de verzoekende partij behoort, en de intentie om wettelijk samen te wonen of te huwen, de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij door louter haar gezinsleven op te werpen en te stellen dat zij met haar partner samenleeft, dat zij een duurzame relatie hebben en de intentie hebben te huwen, niet aantoonde dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven met haar partner elders verder te zetten. Zij toont – waar zij stelt dat door de bestreden beslissing het kerngezin volledig uit elkaar wordt gerukt - niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Aldus kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidde dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoekende partij geeft zelf aan dat zij haar partner na haar aankomst in België op 21 juni 2017, terwijl zij hier verbleef met een visum kort verblijf geldig voor 30 dagen, hier heeft leren kennen begin juli 2017. Aldus kan zij niet ontkennen dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zij

zich ervan bewust dienden te zijn dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zouden zijn. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat haar situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien de artikelen 7 en 33 van het Handvest met voormeld artikel 8 van het EVRM corresponderen. Wat betreft artikel 33 van het Handvest kan de Raad slechts vaststellen dat dit een bescherming van het beroeps- en gezinsleven inhoudt, maar dat in voorliggende zaak door de verzoekende partij niet wordt aannemelijk gemaakt dat zij werkt of dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar beroepsleven. Evenmin toont zij aan dat er redenen zijn die verband houden met het moederschap die de bestreden beslissing in de weg staan.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift verder dat een schending van artikel 3 van het EVRM nakend is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine). Zo telt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De Raad wijst er tevens op dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet element, noch enig begin van bewijs, aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Zij beperkt zich tot de stelling een schending van artikel 3 van het EVRM “nakend” is zonder enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een plaats en in omstandigheden waarbij zij persoonlijk een reëel ernstig risico loopt om op onmenselijke of mensonwaardige wijze behandeld dreigt te worden. Tevens dient te worden aangestipt dat de thans bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht om naar haar land van herkomst terug te keren. Evenmin is er sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij geenszins de vaststelling van de verwerende partij betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat dat het niet onredelijk lijkt van de verwerende partij om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsmisbruik.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de verwerende partij geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van de artikelen 7, 74/13, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 7 en 33 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU